

Indgang til sommeren

Vi er på vej til at snige os ind i juli og dermed også en eller anden form for sommerdvale – i hvert fald i en tre ugers tid, indtil Superligaen starter igen. Klubberne knokler i uset omfang, transfervinduet er åbent, så der er god gang i skrivebordene og telefonerne – og udenfor er der nogle, der har travlt. Jeg gad nødig være bygningsarbejder i Hvidovre, som har en giga-opgave foran sig med at blive klar til næste sæson.

Man kan mene om stadionkravene, hvad man vil – men et eller andet sted er det jo rimeligt nok, at sikkerhed og tilskuerforhold lever op til nogle standarder. I Hillerød, som er tæt på mit domicil, har man også sine problemer, eftersom en dispensation til stadionkrav kun gælder i den sæson, hvor man er rykket op. Men tingene har det jo med at lykkes på én eller anden måde. Jeg er fuldstændig sikker på, at man nok skal være klar, til det går løs – både i Hvidovre og Hillerød (og uden tvivl også andre steder i landet, som bare ikke har ramt lokalpressen eller indbakken). Vi vil jo alle sammen gerne se fodbold – men under ordnede og sikre forhold.

Ellers må man sige, at næste års turnering tegner spændende – for første gang i umindelige tider har vi fem hold fra København og nærmeste omegn i Superligaen. Det er ikke til diskussion, at det er de bedste hold, der skal være i den bedste række. Omvendt må jeg fra et helt neutralt synspunkt også sige, at det gør ikke noget, det geografisk bliver spredt lidt ud. Der var ved at være lidt trængsel i det midtjyske, hvilket der på ingen måde er noget galt i (for som sagt: de bedste hold i de bedste rækker), men skal vi have bredt fodbolden ud, gør diversiteten altså ikke noget.

Første division ligner noget, som er forbudt for børn under 18 år med de storhold, som ligger og roder dernede, og det samme gælder for så vidt anden division, hvor Esbjergs kiksede avancement gør det hele ekstra giftigt. Jeg noterer mig i øvrigt med glæde (og nu blander jeg mig ikke i en disciplinærafgørelse, men kommenterer på den), at det blev til en forsvarlig bøde, lukket tilskuerafsnit osv. Det er overhovedet ikke noget at stræbe efter, men når situationerne indtræffer, må man selvfølgelig reagere på dem.

I det hele taget lader der til at være god gang i disciplinærstraffene. Som noget af det sidste, før jeg satte mig til tastaturet, så jeg, at stamgæsten Mourinho havde fået ti dages karantæne i den italienske liga for dommerkommentarer (som heller ikke just var kønne). Det er mig ufatteligt, medmindre han opfatter det som en del af sit image. Men han må godt nok være en dyr dreng at have gående.

Og ikke mindst er han et ualmindelig dårligt eksempel, når vi forsøger herhjemme at holde styr på bænken. Bevares, de umiddelbare op-ned reaktioner lever vi alle med, men det vedholdende er en anden sag. Jeg håber, at et tilfælde som Mourinho (selv om det, indrømmet, er i særklasse) også kan få danske bænke til lige at bide sig i tungen, tælle til ti – og så eventuelt reagere. Det er godt, at vi har disciplinærinstanser rundt omkring, der kan følge op.

Som tidligere skrevet mange gange er det jo ikke dommerens problem, bortset fra at han kan uddele gule og røde kort og indberette. Så er alt andet tilbage ved skrivebordet efter indhentning af diverse redegørelser – og sådan skal det være.

Ellers har det været en god uge for danske dommere. Frida Klarlund er blevet forfremmet til øverste kategori for internationale dommere. Dem er der kun 25 af, og det er første gang, at vi har haft en kvindelig dommer så højt på strå. Lad os håbe, at det kaster mere af sig.

På herresiden er Morten Krogh (som lige nu er til U/21-EM som den første danske dommer i om ikke umindelige tider, så i hvert fald rigtig mange år) blevet forfremmet til den næstbedste gruppe hos UEFA (på linje med Jakob Kehlet). Vi er fantastisk glade for, at det går vores internationale dommere godt, når de kommer ud. For nu er det ikke blot danske observatører (som også i den grad ved, hvad de gør), men internationale folk af slagsen, der kommer indover. Og det kan gøre alverden til forskel, både med hensyn til kultur og fodboldopfattelse.

Og endelig har Martin Køster på Futsal-tiden også kunnet indregne en forfremmelse til næste kategori. Det kan godt være, at man herhjemme fra tid til anden bjæffer over dommerkvaliteten – ikke så meget fra klubberne, men mere fra diverse fan-fora, som jeg efterhånden er holdt op med at læse, medmindre der har været et eller andet virkelig kontroversielt, for man skal selvfølgelig ikke udelukke, at nogen på stadion kan have set noget, som ikke lige fremgår af TV. Vi har aldrig nogensinde fået så mange kampe hjem fra UEFA, som vi får nu (og har fået det seneste halve år)

Så uanset bjæf har vi sjældent været så godt kørende på dommersiden, som vi er lige nu. Så kan det sagtens være, at nogle er sure over en enkelt kendelse i en enkelt kamp. Det har jeg levet med i 50 år – eneste forskel er, at dengang var der ikke sociale medier, der kunne sætte skub i tingene. Så man er også på denne side af skrivebordet nødt til at prøve at holde hovedet koldt. Det er en chance, som tilskuere og blog-skrivere nok sjældent har eller tager sig.

Det er hidsige tider med en ny lovbog oppe om ørerne, så jeg vil tillade mig at komme med en delvis genudsendelse fra tidligere. Nu har fodboldloven som bekendt kun 17 paragraffer, så variationsområdet er begrænset. Men vi tager lige en tur mere omkring protester og 'mobbing the referee'. Det er desværre ikke blevet mindre aktuelt, hvilket også mange mails vidner om..

Vi taler om helt almindelige menneskers grænse for, hvad de kan klare på en given dag under de givne omstændigheder. Og det gælder både spillere og dommere. Så det bedste råd er nok at lade være med at udfordre grænserne. Det kommer der sjældent noget godt ud af. Og i den sidste ende er der kun én, der har magten på banen – og det er ham, som fodboldloven har givet autoriteten til at udøve den.

Hvorfor ser man så mange protester på internationalt topniveau, når man slår hårdt ned på det i breddefodbold? Der er flere tilgange til det, uden at jeg vil påstå, at jeg har patentløsningen. Men for det første er det at sammenligne topligaer med breddefodbold som at sammenligne Rundetårn med et tordenskrald – hvad er højest? Det er en umulig sammenligning, fordi forudsætningerne er så vidt forskellige. Og jeg håber også, at man i breddefodbolden udviser en god del af sund fornuft og ikke bare klapper et kort ud, når der kommer en enkelt mishagsytring.

For det andet er vi nødt til at skelne mellem den spontane ytring og den vedvarende protest – og om den spontane ytring er synlig eller hørbar for enhver. Hvis den er det, er der ingen pardon. Det samme gælder den vedvarende protest. Hvis man efter tre minutter stadig føler sig kaldet til at brokke sig over det frispark, som man synes, at man blev snydt for før, så er der ikke nogen vej uden om en personlig straf. Spontane reaktioner kan vi alle leve med, hvis sprogbrugen ellers er nogenlunde inden for den autoriserede udgave af ordbogen – men bliver man ved, har dommeren ikke noget valg.

Sommeren er over os om lidt – nyd fuglene, mens de stadig gider fløjte for os. De har heldigvis ikke en kalender, hvor der står, at nu har det været Sct. Hans, så nu er det slut. Der er i den gang fart på ungefodringen her i haven – herligt.

Nyd livet til næste uge.